

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 463/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. E. H., S., zastúpenej advokátkou JUDr. H. H., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7 C 35/2010 z 24. januára 2011 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 58/2012 z 30. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. E. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2012 doručená sťažnosť JUDr. E. H., S. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. H. H., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 35/2010 z 24. januára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 58/2012 z 30. marca 2012 (spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom „*o náhradu nemajetkovej ujmy finančným plnením z dôvodu odmeňovania navrhovateľa v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania proti odporcovi*“ Slovenskej republiky – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“), doručeným okresnému súdu 26. februára 2010 domáhala od odporcu zaplata sumy 124 725 €. Okresný súd konanie vedené pod sp. zn. 7 C 35/2012 uznesením z 24. januára 2011 podľa § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) zastavil z dôvodu nezaplata súdneho poplatku v sume 3 807,50 €. Na základe sťažovateľkou podaného odvolania proti napadnutému uzneseniu okresného súdu krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 58/2010 z 30. marca 2012 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu v odvolaní napadnutej časti potvrdil.

Sťažovateľka odôvodňuje porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru, ku ktorým malo dôjsť napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu tým, že „neobsahuj[ú] dostatočné zdôvodnenie, pretože sa nevysporadúva[jú] s námietkami navrhovateľky v otázke, z akého dôvodu súdne konanie nie je oslobodené od súdnych poplatkov.

Okresný súd v Bratislave I sa vo svojom uznesení k predmetnej otázke nevyjadril vôbec a Krajský súd v Bratislave v tejto súvislosti iba jednoducho konštatoval, že sa nejedná o konanie vo veci ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktoré je konaním v správnom súdnictve a preto navrhovateľka nie je oslobodená od súdnych poplatkov, a to bez toho, aby tento svoj záver dostatočne vysvetľujúcim spôsobom zdôvodnil.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave neobsahuje žiadne konkrétnejšie a podrobnejšie odôvodnenie o tom, prečo nie je názor navrhovateľky správny. V uznesení chýba právne posúdenie, t. j. výklad o tom, ako je potrebné v tejto súvislosti vykladať vzťah § 4 ods. 1 písm. j) zákona, podľa ktorého je konanie od súdnych poplatkov oslobodené a položky 7d písm. b) sadzobníka zákona, podľa ktorého je navrhovateľka povinná súdny poplatok uhradiť. Navrhovateľka má za to, že v tejto súvislosti má ustanovenie § 4 ods. 1 písm. j) zákona jednoznačne prednosť pred položkou 7d písm. b) sadzobníka zákona...

Naliehavosť dôkladného odôvodnenia súdneho rozhodnutia je v tejto súvislosti o to markantnejšia, že v danej otázke nie je judikatúra SR jednotná. V uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. 05. 2011, sp. zn. 2 Co 69/2010 v právnej veci určenia, že odmeňovanie navrhovateľa je diskrimináciou pre rozpor so zásadou rovnakého zaobchádzania, dospel súd práve k opačnému záveru, a síce, že predmetné konanie je konaním, ktoré je v zmysle § 4 ods. 1 písm. j) zákona o súdnych poplatkoch od platenia súdnych poplatkov oslobodené. Z uvedených dôvodov sa potom odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave javí byť zmätočným.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky JUDr. E. H. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 03. 2012, sp. zn. 8 Co 58/2012 a uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24. 01. 2011, sp. zn. 7 C 35/2010 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 03. 2012, sp. zn. 8 Co 58/2012 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24. 01. 2011, sp. zn. 7 C 35/2010 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.“

prípadne alternatívne tak, že

„1. Základné právo sťažovateľky JUDr. E. H. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 03. 2012, sp. zn. 8 Co 58/2012 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 03. 2012, sp. zn. 8 Co 58/2012 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.“

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdiv je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdiv (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka sťažnosťou napáda uznesenie okresného súdu sp. zn. 7 C 35/2010 z 24. januára 2011, ktorým okresný súd zastavil konanie začaté návrhom doručeným okresnému súdu 26. februára 2010 na náhradu nemajetkovej ujmy finančným plnením z dôvodu odmeňovania navrhovateľa v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) využila svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu okresného súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.1.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť podľa konštantnej judikatúry ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľky ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo

možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, je zrejmé, že krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým bolo konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku, ako vecne správne. Krajský súd v napadnutom uznesení dospel k právnomu záveru, že okresný súd postupoval správne, keď konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku v zmysle § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch zastavil z dôvodu nestotožnenia sa s argumentáciou sťažovateľky, že v danej veci *„ide o konanie vo veci ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktoré by bolo oslobodené od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 1 písm. j/ zák. č. 71/1992 Zb.. Konaním vo veciach ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je konanie v správnom súdnictve podľa piatej hlavy piatej časti O. s. p., t. j. konanie upravené v ust. § 250v O. s. p., pod ktoré žaloba navrhovateľky podaná podľa tretej časti, t. j. podľa ust. § 80 písm. b/ O. s. p. nespadá. Navrhovateľke tak vznikla poplatková povinnosť za návrh podľa § 2 ods. 1, písm. a/, § 5 ods. 1, písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb., splatná podľa § 8 ods. 1 podaním návrhu. Tieto závery sú aj v súlade s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 155/2011 zo dňa 14. marca 2012.“* (citované z napadnutého uznesenia krajského súdu, pozn.).

Po preskúmaní odôvodnenia uznesenie krajského súdu sp. zn. 8 Co 58/2012 z 30. marca 2012, ktorým tento potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 7 C 35/2010

z 24. januára 2011, ústavný súd konštatoval, že v ňom obsiahnutú interpretáciu a aplikáciu príslušných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch a Občianskeho súdneho poriadku nemožno považovať za arbitrárnu ani zjavne neodôvodnenú. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je v sťažovateľkou namietanej časti síce stručné, ale odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 155/2011 zo 14. marca 2012 (a tým aj na právne závery v ňom obsiahnuté), v ktorom sa riešila identická otázka oslobodenia od súdnych poplatkov v konaní súvisiacom s uplatnením zásady rovnakého zaobchádzania. V uznesení sp. zn. 6 Cdo 155/2011 zo 14. marca 2012 najvyšší súd dospel k záveru, že *„Oslobodenie od súdnych poplatkov v konaniach o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, realizované novelou zákona č. 71/1992 vykonanou zákonom č. 531/2003 Z. z. (vtedy ešte pod písm. k/ vyššie citovaného ustanovenia § 4 ods. 1 zákona), mal svoj dôvod v novej úprave konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, zaradenej do tohto procesného predpisu novelou vykonanou zákonom č. 424/2002 Z. z., teda konania vykonávaného v rámci správneho súdnictva, a nie sporového konania vedeného vo veci súvisiacej s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa osobitného zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov, o aké konanie, ako to vyplýva z obsahu žaloby, v preskúmvanej právnej veci nepochybne išlo.“*

Zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) predstavuje všeobecný rámec pre uplatňovanie zásady rovnakého zaobchádzania, okrem iného tým, že stanovuje definíciu pojmu diskriminácia, vymedzenie pojmu diskriminácia, ako aj právnu ochranu a konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania (§ 9 až § 12 antidiskriminačného zákona). V súlade s § 11 ods. 1 antidiskriminačného zákona sa konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania začína na návrh osoby, ktorá namieta, že jej právo bolo dotknuté porušením zásady rovnakého zaobchádzania.

Z predložených listín ústavný súd zistil, že v samotnom návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy finančným plnením z dôvodu odmeňovania navrhovateľa v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania sťažovateľka uvádza, že sa finančného zadost'učinenia a náhrady nemajetkovej ujmy domáha ako sudkyňa Okresného súdu Spišská Nová Ves v zmysle § 9 ods. 1 a ods. 2 antidiskriminačného zákona, a to nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania formou „*zvýhodnenia sudcov špeciálneho súdu vyjadreného v príplatku*“. Z toho vyplýva, že predmetom súdneho konania začatého na základe návrhu sťažovateľky vo veci náhrady nemajetkovej ujmy finančným plnením z dôvodu odmeňovania navrhovateľa (sťažovateľky) v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania bolo celkom zjavne uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a primerané zadost'učinenie v súlade s § 9 ods. 2 a ods. 3 antidiskriminačného zákona z titulu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, ku ktorému malo dôjsť podľa sťažovateľky z dôvodu „*rozdielného odmeňovania sudcov SR v porovnaní so sudcami Špeciálneho súdu*“ podľa § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom od 15. apríla 2005 do 16. júla 2009.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že krajský súd ako odvolací súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom vysvetlil svoj postoj k spornej otázke oslobodenia od súdneho poplatku, a to aj s poukazom na právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v jeho predchádzajúcej judikatúre.

Sťažovateľka v sťažnosti poukázala i na rozdielnosť prístupov všeobecných súdov (krajského súdu, pozn.) k rozhodovaniu obdobnej veci (pozri v časti I tohto uznesenia sťažovateľkou uvádzané rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2 Co 69/2010 z 25. mája 2011, pozn.).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických

prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre, prirodzene, dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. V posudzovanej veci najvyšší súd túto svoju úlohu splnil, resp. ju plní, keďže v už uvedenom uznesení sp. zn. 6 Cdo 155/2011 zo 14. marca 2012 formuloval svoj právny názor k právnemu problému, na ktorý mali súdy nižšieho stupňa podľa tvrdenia sťažovateľky rozdielne právne názory. Z uvedeného hľadiska ústavný súd považuje za neopodstatnenú aj námietku sťažovateľky, ktorou poukázala na rozdielnosť judikatúry všeobecných súdov v posudzovanej veci. V tejto súvislosti ústavný súd navyše zdôrazňuje, že práve skutočnosť, že krajský súd na označené uznesenie najvyššieho súdu v napadnutom uznesení poukázal, svedčí v prospech jeho ústavnej akceptovateľnosti.

Ústavný súd vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody. Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej veci o takýto prípad zjavne nejde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil existenciu takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti

na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení, a preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo už bez právneho dôvodu, aby sa zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2012